

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **Zelený Sport Defence, s.r.o.**, se sídlem Slatina 116, zast. advokátem MUDr. Mgr. Ivanem Langerem, advokátem, se sídlem Purkyňova 2, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 1039/32, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2021, č. j. 9 A 46/2018 – 106,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2021, č. j. 9 A 46/2018 – 106, **se ruší** a věc **se mu vrací** k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalovaný domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí ministra ze dne 9. 11. 2017, č. j. MPO–43996/16/10200/01000, kterým nebyla žalobkyni udělena individuální licence k vývozu a transferu vojenského materiálu do zahraničí podle § 18 písm. c) ve spojení s § 22e odst. 1 zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a o doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zahraničním obchodu s vojenským materiálem“).

[2] Žalobkyně v žalobě uplatňovala jak námitky směřující proti samotnému správnímu rozhodnutí, tak proti jeho podkladům, kterými byla nesouhlasná závazná stanoviska dotčeného orgánu a nadřízeného dotčeného orgánu. V souvislosti s nesouhlasným závazným stanoviskem dotčeného orgánu žalobkyně namítala, že nebylo založeno na objektivně zjištěných skutečnostech, ale na spekulacích a domněnkách, které neměly oporu ve spisu, dále, že řada těchto skutečností se týká třetích osob, zejména společností MULTIAGRO, v. o. s. Slatina (dále jen „MULTIAGRO“) a ZELENÝ SPORT, s. r. o.

(dále jen „ZELENÝ SPORT“), nikoliv žalobkyně, a také, že je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Především namítla, že obě trestní stíhání, která byla vedena s jejím předchozím jednatelem panem M. Rudolfem, byla pravomocně zastavena a tato skutečnost byla žalovanému známa již před vydáním napadeného rozhodnutí. V nesouhlasném závazném stanovisku sice dotčený orgán sám uvedl, že nemohl nahlížet do trestního spisu a nedisponoval ani popisem skutku, který byl M. Rudolfovi kladen za vinu, přesto v souvislosti s žádostí o licenci shledal ohrožení veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva. To však dle žalobkyně za uvedených okolností nelze a nelze též vydat nesouhlasné závazné stanovisko pouze proto, že bylo proti někomu zahájeno trestní stíhání. Žalobkyně dále dodala, že přestože dotčený orgán mluví o spáchání správních deliktů, v dané věci neexistuje pravomocné správní rozhodnutí, z něhož by vyplývalo, že se jich dopustily třetí osoby uvedené dotčeným orgánem. Proti samotné žalobkyni pak žádné řízení o správním deliktu vedeno není a v minulosti nikdy nebylo. Z tohoto, ale i z dalších důvodů, je proto nesouhlasné závazné stanovisko nepřezkoumatelné.

[3] Městský soud rozsudkem ze dne 13. 12. 2019, č. j. 9 A 46/2018 – 39, napadené správní rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Shledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí po nedostatek důvodů a úvah, pro které ministr potvrdil správnost prvostupňového rozhodnutí o neudělení požadované licence. Soud uvedl, že žalovaný pouze zopakoval úvahy a důvody uvedené v závazném stanovisku nadřízeného dotčeného orgánu bez jakéhokoliv vztažení na posuzovanou věc. Obsahem napadeného rozhodnutí byly převážně citace pasáží z potvrzujícího závazného stanoviska nadřízeného dotčeného orgánu. Dále soud postrádal argumentaci ve vztahu k vzneseným rozkladovým námitkám, když se žalovaný stručně vyjádřil jen k některým z nich v samém závěru odůvodnění. Žalovaný se dle soudu rovněž nevypořádal s podstatnou změnou okolností, které byly hlavním důvodem pro neudělení licence v řízení o žádosti v prvním stupni. Městský soud poznamenal, že s ohledem na znění § 149 správního řádu nepominul, že žalovaný byl vázán obsahem závazného stanoviska, avšak byl toho názoru, že nepostačovalo, aby ocitoval jen klíčové pasáže závazného stanoviska bez posouzení vznesených námitek účastníků řízení. Soud rovněž přisvědčil námitce žalobkyně, že samotné potvrzující závazné stanovisko nadřízeného dotčeného orgánu odkazuje na „prvostupňové“ nesouhlasné závazné stanovisko, které bylo vydáno v jiném řízení o žádosti žalobkyně o udělení licence.

[4] Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18. 9. 2020, č. j. 5 As 24/2020 – 42, rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Uvedl, že nyní projednávaná věc je specifická tím, že žalovaný postupoval (ani jinak postupovat nemohl) podle § 149 odst. 3 správního řádu, podle kterého, pokud bylo ve věci vydáno závazné stanovisko znemožňující vyhovění žádosti, správní orgán žádost bez dalšího dokazování zamítne. Žalovaný tedy po obdržení negativního závazného stanoviska nemohl provádět další dokazování a nezbyvalo mu než žádosti nevyhovět. Podaný rozklad pak směřoval výlučně proti obsahu závazného stanoviska, pročez si ministr průmyslu a obchodu musel v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu vyžádat od ministra vnitra jakožto orgánu nadřízeného dotčenému orgánu další stanovisko, jímž původní závazné stanovisko potvrdí či změní. V případě takového postupu je dle Nejvyššího správního soudu možné za řádné vypořádání rozkladových námitek považovat pouhou reprodukci jejich vypořádání v potvrzujícím závazném stanovisku ministra vnitra. Nejvyšší správní soud s odkazem na

pokračování

rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 – 113 uvedl, že zákonnost závazného stanoviska přezkoumávají v plné míře správní soudy v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu na něm založeném, to znamená, že není dotčen požadavek na to, aby potvrzující závazné stanovisko na odvolací (rozkladové) námitky směřující proti obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu přiměřeným způsobem reagovalo a samo tak dostalo požadavkům na přezkoumatelnost. Naopak, pokud by žalovaný rozkladové námitky směřující proti obsahu závazného stanoviska sám věcně posoudil, zatížil by řízení o rozkladu podstatnou vadou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 56/2009 – 63). Dle Nejvyššího správního soudu bylo tedy zcela nadbytečné, aby ministr průmyslu a obchodu v rozhodnutí o rozkladu sám zaujímal vlastní stanovisko k námitkám směřujícím proti obsahu závazného stanoviska, přestože rozhoduje ve věci samé. Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že požadavek městského soudu, že napadené rozhodnutí mělo pro zachování své přezkoumatelnosti obsahovat vlastní hodnocení rozkladových námitek, nebyl správný.

[5] Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku poukázal na rozkladové námitky žalobkyně s tím, že tyto směřovaly výlučně proti obsahu závazného stanoviska Ministerstva vnitra, založeného na zjištění trestního stíhání bývalého jednatele, na argumentaci okolnostmi týkajícími se jiných společností (MULTIAGRO v. o. s. Slatina) a na neoprávněném skladování vojenského materiálu. Uvedl, že žalobkyně v podaném rozkladu s těmito skutečnostmi nesouhlasila a nadto namítala, že Ministerstvo vnitra rovněž nevysvětlilo, z jakého důvodu změnilo svoji dosavadní praxi, když do dubna 2016 vydávalo žalobkyni kladná stanoviska. Nejvyšší správní soud shledal, že k rozkladovým námitkám se vyjádřil ministr vnitra v potvrzujícím závazném stanovisku citovaném posléze v napadeném rozhodnutí; ze skutečností a důvodů uvedených v potvrzujícím závazném stanovisku dospěl poté k závěru, že napadené správní rozhodnutí přiměřeně reagovalo na rozkladové námitky žalobkyně a vzhledem k tomu nemůže být považováno (v ohledu uváděným městským soudem) za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Ministr průmyslu a obchodu se prostřednictvím citace potvrzujícího závazného stanoviska především vyjádřil ke klíčovým rozkladovým námitkám ohledně trestního stíhání Martina Rudolfa a k otázce odlišnosti nyní projednávané věci od licencí udělených jiným společnostem. K tomu Nejvyšší správní soud též upozornil na to, že i námitka nesprávně zjištěného skutkového stavu, na němž je založeno závazné stanovisko, je svojí povahou námitkou směřující proti obsahu závazného stanoviska ve smyslu § 149 odst. 4 správního řádu a její vypořádání příslušelo v daném případě ministru vnitra. Dle Nejvyššího správního soudu městský soud postupoval nesprávně i v tom, že napadené rozhodnutí zrušil bez jednání z důvodu rozporu skutkového stavu se spisem.

[6] **Městský soud** na základě zrušujícího rozsudku nařídil jednání, při němž žalobkyně setrvala na podané žalobě a na provedení v ní navržených důkazů. Zástupce žalovaného poukázal na skutkový stav v době vydání napadeného rozhodnutí a zejména závazného stanoviska Ministerstva vnitra, kdy ministerstvo nemělo konečný poznatek o zastavení trestního stíhání M. Rudolfa, avšak i kdyby takový poznatek mělo, nemohlo by vydat jiné než potvrzující negativní závazné stanovisko s ohledem na zjištění, která svědčila o porušování povinností ze strany žalobkyně. Uvedl, že závazné stanovisko se vydává ke každému konkrétnímu případu a vychází ze zhodnocení informací bezpečnostního charakteru. Ministerstvo průmyslu a obchodu nemůže tato stanoviska nikterak korigovat.

[7] Městský soud neprovedl dokazování důkazy navrženými v žalobě, konstatoval, že jde o listiny založené ve správním spise, z nichž soud vychází, a v dané věci s ohledem na povahu věci nebylo na místě vést dokazování spisem dotčeného orgánu vydávajícího závazné stanovisko. Soud provedl dokazování těmi listinami, které předložila k řízení před soudem žalobkyně, které nejsou založeny ve správním spise a týkají se trestního stíhání bývalého jednatele žalobkyně - usnesením Okresního soudu Ústí nad Orlicí ze dne 13. 4. 2017, č. j. 2 T 59/2017 - 577, kterým bylo rozhodnuto tak, že trestní věc obviněného Martina Rudolfa pro zločin nedovoleného ozbrojování dle § 279 odst. 3 písm. a), odst. 4 písm. b) trestního zákoníku se postupuje Obvodnímu báňskému úřadu pro území krajů Královéhradeckého a Pardubického k rozhodnutí, zda se jedná o přestupek či správní delikt, a dále usnesením Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 26. 7. 2017, č. j. 14 To 139/2017 - 600, kterým byla zamítnuta stížnost státní zástupkyně proti uvedenému usnesení okresního soudu o postoupení věci.

[8] Městský soud shledal důvody ke zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu nesrovnalostí odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsah závazného stanoviska ministra vnitra. Nalezená nesrovnalost spočívá dle městského soudu v tom, že odůvodnění napadeného rozhodnutí vycházející z potvrzujícího závazného stanoviska ministra vnitra, nemá oporu ve znění tohoto závazného stanoviska založeného ve správním spise. Poukázal na to, že podstatou nového přezkumu napadeného rozhodnutí bylo v intencích závěrů Nejvyššího správního soudu přezkoumat, zda podkladem napadeného rozhodnutí bylo takové závazné stanovisko (zde potvrzující stanovisko ministra vnitra ze dne 1. 9. 2017), které ob stojí z hlediska jeho přezkoumatelnosti k rozkladovým námitkám žalobkyně, a také, zda má oporu ve skutkovém stavu věci. Vzhledem k tomu, že i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku seznal, že veškeré rozkladové námitky žalobkyně směřovaly proti negativnímu závaznému stanovisku Ministerstva vnitra, těžiště posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí a důvodnosti žaloby spočívalo v tom, zda se ministr vnitra při přezkumu v potvrzujícím závazném stanovisku vypořádal s rozkladovými námitkami žalobkyně, a pokud tak učinil, zda jeho zjištění odůvodňují závěr o tom, že žalobkyni nelze licenci udělit z důvodu ohrožení veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva.

[9] Městský soud konstatoval, že v potvrzujícím závazném stanovisku založeném ve správním spise předloženém soudu na CD disku je zřejmé, že ministr vnitra vyšel ze zjištění, že některé skutečnosti, jimiž bylo přezkoumávané závazné stanovisko Ministerstva vnitra odůvodněno, byly ministerstvu známy již dříve a považovalo je za zásadní v jejich souhrnu, přičemž za přelomovou označilo informaci o zahájení trestního stíhání pana Martina Rudolfa (manžela jednatelky žalobkyně) pro trestné činy nedovoleného ozbrojování. Tato skutečnost byla rozhodná pro vydání nesouhlasného závazného stanoviska ministerstva. Ministr vnitra však následně ve svém potvrzujícím závazném stanovisku posuzoval způsobilost fyzické osoby (zřejmě M. Rudolfa) z hlediska bezpečnostní prověrky vydané Národním bezpečnostním úřadem; zmínil provázanost obchodních společností ve společném sídle Slatina 116 a zhodnotil, že závažné nedostatky odůvodňovaly závěr o ohrožení veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva, a následně dovodil, že z toho důvodu dochází ke značnému prostoru pro kriminální činnost a vytváření podmínek pro vyzbrojování teroristických a kriminálních skupin.

pokračování

Toto stanovisko dle městského soudu nevycházelo z dostatečně zjištěného stavu věci a nereagovalo na rozkladové námitky žalobkyně ohledně zastavení trestního stíhání M. Rudolfa, ačkoliv ministr vnitra trestní stíhání považoval za přelomovou a rozhodující skutečnost pro vydání negativního stanoviska. Městský soud dospěl k závěru, že uvedené potvrzující závazné stanovisko je podkladem, který v jeho znění založeném ve spise není tím potvrzujícím závazným stanoviskem, který posuzoval v napadeném rozhodnutí žalovaný a z něhož vycházel i Nejvyšší správní soud. Ze znění tohoto stanoviska jako podkladu pro rozhodnutí vyplývá, že na jedné straně dotčený orgán zmiňuje zahájení trestního stíhání manžela jednatelky žalobkyně, a to jako přelomovou informaci a rozhodnou skutečnost pro vydání negativního stanoviska k žádosti žalobkyně, na straně druhé však pokračuje a zabývá se bezúhonností fyzické osoby, přičemž z uvedeného stanoviska nevyplývá, že by hodnotil další okolnosti, které dle napadeného rozhodnutí byly podstatné a dle žalovaného i přes zastavení trestního stíhání manžela jednatelky žalobkyně nemohly vést ke změně negativního závazného stanoviska Ministerstva vnitra.

[10] Z důvodu rozporu znění potvrzujícího závazného stanoviska ministra vnitra založeného ve spise oproti odůvodnění napadeného rozhodnutí, a z důvodu jiného závazného stanoviska Ministerstva vnitra založeného k předmětné žádosti ve spise, a při nejasném vymezení žádosti žalobkyně v dané věci, soud dospěl k závěru, že potvrzující závazné stanovisko ministra vnitra ve znění založeném ve správním spise nedokládá citaci a odůvodnění napadeného rozhodnutí tímto potvrzujícím závazným stanoviskem. Protože žalobkyně v rozkladu namítala, že se okolnosti trestního stíhání změnily a je třeba vyčkat skončení trestního řízení, a potvrzující závazné stanovisko stavělo svůj negativní závěr na trestním stíhání jako na přelomové a rozhodné skutečnosti, pak dle městského soudu stěží bylo možné, aby žalovaný bez dalšího přijal negativní závěr ministra vnitra. Žalovaný správní orgán dle městského soudu sice správně postupoval tak, že své závazné stanovisko předložil k přezkumu ministru vnitra, avšak potvrzující závazné stanovisko dle názoru soudu nereagovalo na rozkladovou námitku ohledně neúplnosti zjištění skutkového stavu věci, ačkoliv žalobkyně navrhovala důkazy a ministr vnitra měl v přezkumném řízení před tím, než vydal přezkumné závazné stanovisko, zjistit stav trestního řízení, aby právě tuto rozkladovou námitku mohl vypořádat podle jím zjištěného skutkového stavu a posoudit, zda případně závazné stanovisko Ministerstva vnitra obстоjí i bez ohledu na výsledek trestního řízení.

[11] Městský soud dospěl k závěru, že přezkumné závazné stanoviska z hlediska *skutkového stavu věci*, jako podkladu pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí ministra průmyslu, nemohlo obstát, a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení podkladu pro jeho rozhodnutí. Žalovanému pak uložil věc znovu posoudit a vydat nové rozhodnutí, které bude mít oporu v potvrzujícím závazném stanovisku.

[12] V **kasací stížnosti** žalovaný (dále „stěžovatel“) uplatňuje důvody dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Poukazuje především na to, že městský soud v bodě 50 napadeného rozsudku vyslovil opačný názor, než k jakému dospěl Nejvyšší správní soud v předchozím zrušujícím rozsudku ze dne 18. 9. 2020, č. j. 5 As 24/2020 – 42; v něm Nejvyšší správní soud konstatoval, že napadené rozhodnutí žalovaného přiměřeně reagovalo na rozkladové námitky žalobkyně (včetně těch týkajících se trestního stíhání p. Rudolfa st.) a odlišnosti

posuzované věci od licencí udělených jiným společnostem, v jejichž nevypořádání spatřoval městský soud nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Proto nemůže být v ohledu uváděném městským soudem považováno za nepřezkoumatelné; rovněž v rozsudku ve věci žalobkyně č. j. 5 As 26/2020 – 43, ze dne 6. 8. 2020, v bodě 21, NSS ke stejnému potvrzujícímu závaznému stanovisku ministra uvedl, že „je zřejmé, že ministr vnitra ve svém potvrzujícím závazném stanovisku přezkoumatelným způsobem reaguje na podstatu rozkladové argumentace žalobkyně. Vzhledem k tomu, že tyto závěry ministr obchodu a průmyslu v žalobou napadeném rozhodnutí citoval, nelze toto rozhodnutí považovat (v ohledu uváděném městským soudem) za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů“. Městský soud však dospěl k závěru, že přezkumné závazné stanovisko z hlediska skutkového stavu nemohlo obstát, a proto napadené rozhodnutí stěžovatele zrušil pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení podkladu pro rozhodnutí. Městský soud se tak odchýlil nejen od rozsudku NSS, který bylo zrušeno jeho předchozí rozhodnutí, ale i od dalších rozsudků NSS, které byly vydány ve věcech týkajících se obdobných rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu, kdy NSS konstatoval, že prvostupňový správní orgán, tak především ministr vnitra vydali přezkoumatelná rozhodnutí. O tomto závěru svědčí i fakt, že městský soud v dalších obdobných případech, které mu byly NSS dříve vráceny k novému projednání, rozhodl zcela opačně a žaloby zamítl. K tvrzení městského soudu, že „spis neobsahuje závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 7. 9. 2003, které by se časově i věcně týkalo podané žádosti, přičemž neuvádí ani k jaké konkrétní žádosti se vztahuje, aby bylo alespoň (z důvodu případné chyby v psaní) časově dovoditelné k danému předmětu řízení“, stěžovatel dodává že součástí prvostupňového spisu je taktéž sdělení Ministerstva vnitra č. j. MV-11542-4/OBP-2016, ze dne 27. 9. 2016, že „závazné stanovisko Ministerstva vnitra č. j. MV-115423-3/OBP-2016 ze dne 7. září 2003 má být datováno 7. září 2016.“

[13] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[14] **Nejvyšší správní soud** po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek městského soudu z důvodů a v rozsahu, který stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, zkoumal rovněž, zda netrpí vadami, k nimž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti (§109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud shledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti, byť částečně i z jiných důvodů, než které uplatnil stěžovatel.

[16] Městský soud shledal důvod pro zrušení rozhodnutí stěžovatele v tom, že potvrzující stanovisko ministra vnitra č. j. MV-87296-3/SO-2017, ze dne 1. 9. 2017 vycházelo z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, především mu vytýká, že nereagovalo na nové okolnosti namítané v rozkladu, zejména týkající se zastavení trestního stíhání M. Rudolfa. K uvedenému závěru dospěl městský soud na základě tohoto dokumentu ze správního spisu vytištěného z CD přiloženého k žalobě.

[17] Nutno konstatovat, že je pravdou, že z textu písemnosti nevyplývá, že by se ministr vnitra s touto novou okolností vypořádal, byť ji v úvodu zmiňuje jako přelomovou, nicméně nelze přehlédnout, že potvrzující stanovisko ministra vnitra na straně č. 1 pod datem 1. 9. 2017 obsahuje text: počet listů 3; ve skutečnosti však pořízená listina obsahuje

pokračování

pouze list jeden, 2 strany, přičemž druhá strana nahoře je označena číslicí 3. Již z uvedeného je zjevné, že došlo k pochybení při manipulaci s písemností při pořizování spisu v elektronické podobě. Rovněž je zcela zjevné, že text na konci str. 1 a další text na str. 3 logicky nenavazuje a nedává smysl. Z uvedených skutečností muselo být městskému soudu zřejmé, že dokument není úplný. Za uvedené situace bylo na místě, aby městský soud tuto nesrovnalost postřehl a následně při jednání mohla být zástupcem stěžovatele, který mimo jiné navrhoval provedení důkazu správním spisem, odstraněna. Byť městský soud správně provedení tohoto důkazu odmítl, neboť z obsahu správního spisu soud vychází a není třeba jej dokazovat, bylo v dané věci na místě obsahem správního spisu se zabývat. Tuto nesrovnalost tak bylo možno vyřešit prostým předložením celého potvrzujícího stanoviska (které je nyní součástí správního spisu předloženého ke kasační stížnosti). Nelze tedy než uzavřít, že městský soud posuzoval neúplný dokument, tudíž na základě něho dospěl i k nepřezkoumatelnému závěru.

[18] Nejvyšší správní soud shledal z výše uvedených důvodů napadený rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný a nezbylo, než jej dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení. V něm rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. května 2022

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu